

Arrest

nr. 154 249 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien ten opzichte van de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de asielaanvraag werd niet in overweging genomen of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing haar grondslag vindt in de definitieve weigering van een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zodat, wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, wat in casu het geval is (zie hieronder) waardoor de Raad zich niet dient uit te spreken over de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 2 juli 2014, nr. 10 614 (c)).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 24 van het Handvest aan nu zij meent dat er geen rekening is gehouden met de situatie in Pakistan voor kinderen, die gevaar inhoudt. De bestreden beslissing zou hierover niet gemotiveerd hebben. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar enkele algemene mensenrechtenrapporten en concludeert zij dat er een risico bestaat voor kinderen om terug te keren naar Pakistan gelet op de taliban die kinderen viseert door scholen aan te vallen.

Gelet op het voorgaande betoog van de verzoekende partij, lijkt zij eveneens de schending van artikel 3 van het EVRM aan te willen voeren.

In dit kader wijst de Raad erop dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij of haar kinderen in het land waarnaar zij mag worden teruggelid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een

eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin.

De verzoekende partij verwijst naar de situatie in Pakistan en betoogt dat het specifieke gevaar voor kinderen in Afghanistan, die een kwetsbare groep vormen, wel bekend is. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat echter niet. Evenmin als de verwijzing naar algemene rapporten. Daarenboven laat de verzoekende partij na om in concreto enig begin van bewijs bij te brengen. De verzoekende partij moet enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde of dat van haar kinderen, een schending van artikel 3 van het EVRM is. Tot slot, werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 oktober 2014 met nummer 131 313, zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd. In voormeld arrest van deze Raad wordt daarenboven het volgende overwogen: "Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet besliste de commissaris-generaal dat er geen nood is aan een subsidiaire bescherming gezien er in de regio van herkomst van verzoekster, de provincie Punjab, actueel geen toestand van willekeurig gewapend geweld heerst in de zin van bovenvermeld artikel. Dit blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarin wordt gesteld dat de situatie in de Punjab "grotendeels stabiel" is. Verzoekster betwist dit weliswaar in haar verzoekschrift en stelt dat "er in de provincie Punjab sprake is van een toename in de aanwezigheid van terroristen" doch laat anderzijds na om zelf aan te tonen dat er aldaar actueel een situatie van willekeurig geweld heerst die van die aard is dat dit voor een terugkerende asielzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, resulteert in een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat er in Punjab "in de eerste twee maanden van dit jaar reeds 23 burgerslachtoffers vielen", doch laat na toe te lichten uit welke bron zij deze informatie bekomen heeft.

Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet." Daarnaast heeft de Raad het beroep dat werd ingediend tegen de weigering van de inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van de verzoekende partijen op 2 juni 2015 bij arrest met nummer 146 923 verworpen.

In het licht van het voorgaande kan de verzoekende partij te dezen dienvolgens niet worden bijgetreden als zou een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 24 van het Handvest bij een terugkeer naar Pakistan niet zijn onderzocht.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wordt opgemerkt dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Het artikel 22bis van de Grondwet, het welk evenzeer wordt opgeworpen in het verzoekschrift, heeft geen directe werking (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13), zodat de verzoekende partij zich daarom evenmin dienstig op voormeld artikel kunnen beroepen.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij kan evenmin afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St.

Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 12 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 22 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 10 augustus 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat haar minderjarige kinderen niet op de rol werden geplaatst en dat het niet duidelijk is waarom. VzP heeft hieromtrent verschillende brieven naar de Raad gestuurd. VzP vraagt de Raad hierover een standpunt in te nemen, gezien het verzoekschrift voornamelijk gaat over het belang van het kind: de schending van artikel 24 van het Handvest en van artikel 74/13 Vw. werd aangevoerd. Zelfs indien de kinderen niet zijn ingeschreven op de rol, dient hun hoger belang te worden onderzocht. VzP volhardt in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift.”

2.4. Wat de kritiek ter terechtzitting aangaande het niet op de rol plaatsen van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij betreft, wijst de Raad erop dat beslissingen omtrent het al dan niet op de rol plaatsen niet vatbaar zijn voor beroep, zodat de kritiek van de verzoekende partij in dit opzicht niet dienstig is. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de griffie van de Raad op 19 maart 2015 een brief ter regularisatie van de *pro deo* aanvraag aan de verzoekende partij heeft gestuurd. Op 8 april 2015 werd opnieuw vanwege de griffie een beschikking tot vaststelling van het rolrecht gezonden aan de verzoekende partij waarbij eveneens werd aangegeven dat deze beslissing niet vatbaar is voor enig beroep.

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 12 augustus 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en dit middel gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 10 augustus 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET